

(इंग्रजीमध्ये टंकलिखित केलेल्या न्यायनिर्णयाचा मराठी अनुवाद)

[१९६१] १ सर्वोच्च न्यायालयाचा अहवाल ४६६

आर. एस. ए. सी. कासी अय्यर

विरुद्ध

द कमिशनर ऑफ इनकम-टॅक्स, मैसूर, त्रावणकोर -कोचीन आणि कुर्ग, बंगळूरू.

(न्यायमूर्ती एस. के. दास, न्यायमूर्ती एम. हिदायतुल्ला, न्यायमूर्ती के. सी. दास गुप्ता, न्यायमूर्ती जे. सी. शाह आणि न्यायमूर्ती एन. राजगोपाल अय्यंगार)

आयकर -त्रावणकोर-कोचीन राज्याचे भारतीय केंद्रसंघराज्यात विलिनीकरण- १०९६ प्रत्यक्ष मूल्यांकन किंवा पुनर्मूल्यांकन कार्यवाहीचा अधिकार-त्रावणकोर आयकर नियमन आठवा, प्राप्तीवर कर आकारणी (तपास आयोग) अधिनियम त्रावणकोर, कलम ८ उपकलम, ११२४ (मल्याळम युग) (२), (४), (५), (६)-अफू आणि महसूल कायदे (कायदे लागू होण्याची व्याप्ती) कायदा (१९५० चा ३३), एस. एस. २, ३, ३ (क).

त्रावणकोर-कोचीन राज्य ७ मार्च १९४९ रोजी भारतीय संघराज्यात विलीन झाले, परंतु त्रावणकोर आयकर नियमन, १०९६ चा आठवा (मल्याळम युग) आणि करपात्र उत्पन्न (अन्वेषण आयोग) अधिनियम, ११२४ (मल्याळम युग) हे विलीनीकरण न झालेल्या क्षेत्राकरिता लागू होत राहिला.

६ ऑगस्ट १९४९ रोजी त्रावणकोर-कोचीन सरकारने अपीलकर्त्यांचे प्रकरण त्रावणकोर प्राप्तीकर (तपास आयोग) अधिनियम, ११२४ (मल्याळम युग) अंतर्गत स्थापन केलेल्या

आयोगाकडे पाठवण्याचा आदेश दिला. तपास आयोगाने आपल्या अहवालाद्वारे असे म्हटले की, अपीलकर्त्यांनी १११८ (मल्याळम युग) या लेखा वर्षात गुप्त नफा कमावला होता, जो यापूर्वी अपीलकर्त्यांनी सादर केलेल्या आयकर विवरणपत्रात समाविष्ट नव्हता. त्रावणकोर-कोचीन सरकारने हा अहवाल स्वीकारला आणि १४ फेब्रुवारी १९५० रोजी दिलेल्या आदेशानुसार कर वसूल करण्याचे निर्देश दिले. प्राप्तिकर अधिकाऱ्याने कोणतीही नवीन मूल्यांकन कार्यवाही न करता मागणी करणेची नोटीस बजावली.

केंद्रीय विधिमंडळाने अफू आणि महसूल अधिनियम (कायदे लागू होण्याची व्याप्ती) अधिनियम (१९५० चा ३३) लागू केला ज्यामध्ये भारतातील काही भागांमध्ये अफीम आणि महसूल कायद्यांचा विस्तार करण्याची तरतूद होती. एस अंतर्गत अधिकाराचा वापर करताना. कलम ८ (२) त्रावणकोर तपास कायद्या सह. अफू आणि महसूल कायदे (कायदे लागू होण्याची व्याप्ती) कायद्याच्या कलम ३ (सी) नुसार, भारत सरकारने २५ ऑक्टोबर १९५१ रोजी असे निर्देश दिले होते की, अपीलकर्त्यांविरुद्ध त्रावणकोर आयकर कायदांतर्गत योग्य मूल्यांकन कार्यवाही केली जावी जेणेकरून मूल्यमापनापासून सुटलेल्या लपलेल्या आयकर चे मूल्यांकन किंवा पुनर्मूल्यांकन करता येईल. प्राप्तिकर आयुक्तांनी पूर्वीची मागणी करणेची नोटीस मागे घेतली आणि त्यानंतर पुनर्निर्धारण प्रक्रियेनंतर प्राप्तिकर अधिकाऱ्याने अपीलकर्त्यांना लपलेल्या आयकर वर आयकर आणि अतिरिक्त कर भरण्याचे निर्देश दिले.

भारत सरकार आणि प्राप्तीकर अधिकाऱ्याच्या या आदेशांवर अपीलकर्त्यांनी प्रश्नचिन्ह उपस्थित केले आणि १९६० चे प्रकरण प्राप्तीकर आयुक्तांनी उच्च न्यायालयात पाठवले. उच्च न्यायालयाने असे म्हटले की, संबंधित आदेश वैध आदेश आहेत. अपीलकर्त्याने विशेष अनुमती अपील केले.

त्रावणकोर तपास आयोगाने दिलेल्या अहवालाचा विचार केल्यानंतर त्रावणकोर प्राप्तीकर नियमनाखाली मूल्यांकन किंवा पुनर्मूल्यांकनासाठी कार्यवाही निर्देशित करण्याचे अधिकार भारत सरकारला अफीम आणि महसूल अधिनियम (कायदे लागू होण्याची व्याप्ती) अधिनियम, १९५० च्या कलम ३ (सी) अंतर्गत होते.

१४ फेब्रुवारी १९५० रोजी भारत सरकारने दिलेला आदेश त्रावणकोर-कोचीन सरकारने दिलेल्या आदेशाशी विसंगत नव्हता. प्राप्तीकर भरण्याची जबाबदारी केवळ मूल्यांकनाच्या प्रभावी आदेशावरच उद्भवेल. तात्काळ प्रकरणात आयकर अधिकाऱ्याने असा कोणताही आदेश दिलेला नसल्यामुळे, मूल्यांकनासाठी कार्यवाही निर्देशित करण्याच्या भारत सरकारच्या क्षमतेबद्दल कोणतीही शंका असू शकत नाही. त्रावणकोर प्राप्तीकर (तपास आयोग) अधिनियमाच्या कलम ८ (२) मध्ये असे म्हटले आहे की त्याअंतर्गत केवळ एकदाच कारवाई केली जाऊ शकते आणि जर त्याअंतर्गत अनधिकृत निर्देश दिले गेले तर त्या आदेशात सुधारणा करण्यास प्रतिबंध करणारे काहीही नाही.

त्रावणकोर प्राप्तीकर (अन्वेषण आयोग) कायद्याच्या कलम ८ च्या उपकलम (४) नुसार तपास आयोगाचे निष्कर्ष सर्व मूल्यांकन किंवा पुनर्मूल्यांकनाच्या कार्यवाहीमध्ये अंतिम असतात. अधिनियमाच्या कलम ८ (२) आयकर कायद्याच्या कलम २५ ने निर्बंधांची जो अडथळा निर्माण झाला होता तो दूर केला. वेळ निघून गेल्यानंतरही मूल्यांकन प्रक्रिया पुन्हा सुरू करणे आयकर अधिकाऱ्याला शक्य होते आणि मूल्यांकनाचा पूर्वीचा आदेश अशा पुनर्मूल्यांकनावर अडथळा म्हणून काम करत नव्हता.

दिवाणी अपील न्यायाधिकरण: दिवाणी अपील क्र. ३०४/५६

१९५२ च्या प्राप्तिकर संदर्भ क्रमांक ५ मध्ये माजी त्रावणकोर कोचीन उच्च न्यायालयाच्या १९ जुलै १९५४ च्या निकाल आणि आदेशानुसार विशेष अनुमती साठी अपील केले.

अपीलकर्ता साठी चे वकील ए. व्ही. विश्वनाथ शास्त्री, आर. गणपती अय्यर आणि जी. गोपालकृष्णन, के. एन. राजगोपालशास्त्री व डी. गुप्ता - प्रतिवादीसाठी अभिवक्ते १ सप्टेंबर १९६० न्यायालयाचा निर्णय देण्यात आला.

न्या. शहा -

म्हैसूर, त्रावणकोर, कोचीन आणि बेंगळूरू येथील कुर्ग येथील प्राप्तीकर अधिनियम आयुक्त, यांनी त्रावणकोर प्राप्तीकर अधिनियम (तपास आयोग) कायदा, १९२४ (मल्याळम युग) च्या कलम ८ (५) अन्वये संदर्भ दिला आहे, ज्याचा पुढे तपास अधिनियम म्हणून उल्लेख केला आहे. त्रावणकोर आयकर वि. कर अधिनियम नियमन, १०९६ (मल्याळम युग) च्या कलम ११३ मध्ये म्हैसूर, त्रावणकोर-कोचीन उच्च न्यायालयाला खालील प्रश्न विचारले आहेत.

(१) तथ्यांच्या आधारे आणि खटल्याच्या परिस्थितीनुसार, आयोगाने आपल्या अहवालात ज्या निष्कर्षपर्यंत पोहोचले त्या निष्कर्षपर्यंत पोहोचण्यासाठी आयोगासमोर काही पुरावा होता का?

(२) तथ्यांवर आणि प्रकरणाच्या परिस्थितीत भारत सरकारचा दिनांक २५-१०-१९५१ चा सी. क्र. ७६ (१) आय/टी ५१ हा आदेश जो त्रावणकोर आयकर (अन्वेषण आयोग) अधिनियमाच्या ८ (२) सह आणि कलम ३, अफू आणि महसूल अधिनियमाच्या १९५० च्या तरतुदीनुसार पारित झाल्यास तो एक कायदेशीर आणि वैध आदेश आहे का?

(३) त्रावणकोर आयकर (अन्वेषण आयोग) कायदा, ११२४ च्या कलम ८ (२) अंतर्गत सरकारच्या निर्देशानुसार आयकर अधिकाऱ्याने दिलेला आदेश हा वस्तुस्थितीनुसार आणि प्रकरणाच्या परिस्थितीत कायदेशीर आणि वैध आदेश होता का?

उच्च न्यायालयाने तीन प्रश्नांना होकारार्थी उत्तरे दिली. संदर्भाला उत्तर देणाऱ्या उच्च न्यायालयाच्या आदेशाच्या विरोधात, विशेष अनुमती याचिका दाखल करण्यात आली आहे.

संदर्भामधून उदयाला येणारी वस्तुस्थिती थोडक्यात अशी आहे कि, अपीलकर्ते हे त्रावणकोर-कोचीन राज्यातील त्रिवेंद्रम आणि नागरकोइल जिल्ह्यांमध्ये विणकामाचा व्यवसाय करणाऱ्या व्यापाऱ्यांची एक संस्था आहे. १११८ (मल्याळम युग) या लेखा वर्षासाठी (१७ ऑगस्ट १९४२ ते १६ ऑगस्ट १९४३), अपीलकर्त्यांनी प्राप्तिकर अधिनियम विवरणपत्र सादर केले, ज्यात निव्वळ परतावा रु. ४,७८,५९४ ५-० मूल्यांकन करण्यायोग्य आयकर म्हणून आणि त्या परताव्यावर आयकर अधिकाऱ्याने त्यांचे आयकर आणि अतिरिक्त कर म्हणून मूल्यांकन केले. ११२४ मध्ये (मल्याळम युग) मध्ये, त्रावणकोरच्या विधिमंडळाने तपास अधिनियम लागू करून त्रावणकोर सरकारला आयकर अयोग म्हणून ओळखल्या जाणाऱ्या आयोगाची स्थापना करण्याचा अधिकार दिला की जो, उत्पन्नावरील कर अधिनियम आकारणीशी संबंधित सर्व बाबींची चौकशी आणि अहवाल देईल, विशेषतः अशा कर अधिनियम आकारणीचे मूल्यांकन आणि संकलनाशी संबंधित विद्यमान कायदा आणि प्रक्रिया त्याची चोरी रोखण्यासाठी किती प्रमाणात अपुरी होती याच्या संदर्भात आणि कलम ५ अंतर्गत १६ फेब्रुवारी १९५० रोजी किंवा त्यापूर्वी संदर्भित प्रकर अधिनियमांमध्ये कायद्यातील तरतुदीनुसार चौकशी कर अधिनियमण्यासाठी हा आयोग असेल. १६ ऑगस्ट १९३९ नंतर सुरू होणाऱ्या कोणत्याही कालावधीसाठी आयकर कायद्यासह विविध कायद्यांतर्गत कारवाई कर अधिनियमण्याचे निर्देश देण्यासाठी अहवालावर

विचार केल्यानंतर सरकारला अधिकृत कर अधिनियमण्यात आले. कलम ८ च्या उपकलम (४) नुसार, उपकलम (२) अन्वये दिलेल्या निर्देशानुसार, आयोगाने या प्रकरणावर अधिनियमावर किंवा त्याच्याकडे पाठवलेल्या मुद्द्यांवर नोंदवलेले निष्कर्ष अधिनियम, उपकलम (४) च्या तरतुदींच्या अधीन राहून घेण्यात आलेल्या सर्व मूल्यांकन किंवा पुनर्मूल्यांकनाच्या कार्यवाही होत्याआणि त्या उपकलम (५) आणि (६) यांच्या तरतुदीनुसार अंतिम असतील. कलम ८ च्या उपकलम (५) मध्ये आयोगाने दिलेल्या कोणत्याही आदेशामुळे उद्भवलेल्या कायद्याच्या कोणत्याही प्रश्नावर उच्च न्यायालयाकडे संदर्भ देण्याची तरतूद आहे.

त्रावणकोर-कोचीन राज्य ७ मार्च १९४९ रोजी भारतीय संघराज्यात विलीन झाले, परंतु विलीनीकरण होऊनही आयकर कायदा आणि अन्वेषण कायदा त्या क्षेत्राला लागू राहिला. ६ ऑगस्ट १९४९ रोजी त्रावणकोर-कोचीन सरकारने अपीलकर्त्यांचे प्रकरण तपास आयोगाकडे पाठवण्याचा आणि तपास कायद्याच्या कलम ५ अंतर्गत अहवाल देण्याचा आदेश दिला. आयोगासमोर सादर केलेल्या पुराव्यांच्या आधारे आयोगाने १ फेब्रुवारी १९५० रोजी दिलेल्या अहवालात असे म्हटले आहे की, अपीलकर्त्यांनी १११८ (मल्याळम युग) या लेखा वर्षात रु. १,३१,७५०/- चा गुप्त नफा मिळवला की पूर्वीच्या मूल्यांकनात समाविष्ट नव्हता. त्यानंतर आयोगाने अपीलकर्त्यांनी भरावयाच्या कराची मोजणी करण्यास सुरुवात केली आणि असे आढळून आले की अपीलकर्त्यांनी त्यांच्या वास्तविक आयकर भरू शकणारी कर रक्कम रु. १,३५,७३६-८-० आणि ते आधीच भरलेल्या करासाठी जमा होण्याच्या अधीन राहून ती रक्कम भरण्यास ते जबाबदार होते. त्रावणकोर-कोचीन सरकारने १४ फेब्रुवारी १९५० रोजी दिलेल्या आदेशानुसार आयोगाचा अहवाल स्वीकारला आणि आयोगाने नोंदवलेल्या निष्कर्षानुसार, आयकर कायद्यांतर्गत, अपीलकर्त्यांकडून देय कर वसूल करण्यासाठी त्वरित पावले

उचलण्याचे निर्देश दिले. या निर्देशानुसार, प्राप्तिकर अधिकाऱ्याने कोणतीही नवीन मूल्यांकन कार्यवाही न करता १५ मार्च १९५० रोजी कलम ८ अंतर्गत मागणी करणेची नोटीस बजावली. आयोगाच्या निष्कर्षानुसार अपीलकर्त्यावर लादलेल्या अतिरिक्त करासाठी आयकर कायद्याच्या कलम ४२ मध्ये अपीलकर्त्यांना रु. १३,३३७-१३-० अतिरिक्त कर म्हणून बोलावणी झाली. केंद्रीय विधिमंडळाने १७ एप्रिल १९५० रोजी अफू आणि महसूल अधिनियमाच्या (कायदे लागू होण्याची व्याप्ती) अधिनियम लागू केला ज्याने भारताच्या काही भागांमध्ये काही अफू आणि महसूल कायदांचा विस्तार करण्याची तरतूद आहे. त्या अधिनियमातील कलम २ इतरांसह, उत्पन्नावरील कर (अन्वेषण आयोग) अधिनियम, १९४७ चा XXX (केंद्रीय विधिमंडळाने लागू केलेला) आणि त्याअंतर्गत केलेले सर्व नियम आणि आदेश जे १९५० चा कायदा XXX सुरू होण्यापूर्वी लागू होते, ते होते. जम्मू आणि काश्मीर राज्य वगळता उर्वरित भारतामध्ये विस्तारित, परंतु कलम ३, आतापर्यंत ते साहित्य आहे, त्यांनी असे प्रदान केले की,

" जर हा कायदा अंमलात येण्याच्या अगदी आधी जम्मू आणि काश्मीर व्यतिरिक्त ब राज्याच्या कोणत्याही भागात आयकर (अन्वेषण आयोग) अधिनियम, १९४७ (१९४७ चा XXX) शी संबंधित कोणताही कायदा (XXXX) अंमलात असलेला असेल, तर तो कायदा खालील बदलांसह अंमलात येईल. (अ) कृषी आयकर व्यतिरिक्त इतर आयकर वरील कर आकारणीशी संबंधित बाबींबाबत राज्य आयोगाकडे (कोणत्याही नावाने ओळखले जाणारे) पाठवलेली किंवा प्रलंबित असलेली सर्व प्रकरणे निकाली काढण्यासाठी केंद्रीय आयोगाकडे हस्तांतरित केली जातील:

प्रदान केले.

(ब).

(बी. बी.)

(क) राज्य कायद्यातील कोणत्याही संदर्भाद्वारे, राज्य सरकारला किंवा राज्य आयोगाला, कृषी आयकर व्यतिरिक्त इतर आयकरांच्या संबंध केंद्र सरकार किंवा केंद्रीय आयोगाला अधिकार वापरण्यासाठी अभिप्रेत आहे. तपास अधिनियम कलम ८ (२) सह वाचा. अफू आणि महसूल कायदे (कायदे लागू होण्याची व्याप्ती) कायदा, १९५० च्या अधिनियम ३ (ग) नुसार, भारत सरकारने २५ ऑक्टोबर १९५१ रोजी निर्देश दिले की, अपीलकर्त्याविरुद्ध आयकर कायदांतर्गत योग्य मूल्यांकन कार्यवाही केली जावी, जेणेकरून ५ लाख कोटी रुपयांच्या लपलेल्या आयकर चे मूल्यांकन किंवा पुनर्निर्धारण करता येईल. १,३१,७५० जे मूल्यांकनातून सुटले होते. १ जानेवारी १९५२ रोजी प्राप्तीकर आयुक्तांनी १५ मार्च १९५० रोजीची मागणी करणेची नोटीस मागे घेतली आणि त्यानंतर प्राप्तीकर अधिकाऱ्याने अपीलकर्त्याविरुद्ध पुनर्मूल्यांकनाची कार्यवाही सुरू केली आणि २९ मार्च १९५२ रोजी आपल्या आदेशाद्वारे अपीलकर्त्यांना पृथक रक्षित आय आणि छुप्या आयकर / वा आयकरासाठी अतिरिक्त कर भरण्याचे निर्देश दिले.

अपीलकर्त्यांच्या सांगण्यावरून, तपास अधिनियमाच्या कलम ८ (५) अंतर्गत त्रावणकोर-कोचीन उच्च न्यायालयाकडे संदर्भ देण्यात आला होता आणि येथे आधी दिलेले तीन प्रश्न त्या न्यायालयाकडे पाठवण्यात आले होते. उच्च न्यायालयाच्या मते, ते असे पुरावे होते ज्यावर आयोग नोंदवलेल्या निष्कर्षावर पोहोचू शकत होता. स्पष्टपणे, या प्रश्नाचे उत्तर देताना, उच्च न्यायालय आपल्या सल्लागार अधिकारक्षेत्राचा वापर करून पुराव्याचा आढावा घेण्यास असमर्थ होते; आणि अपीलकर्त्यांच्या वतीने श्री. विश्वनाथ शास्त्री यांनी पहिल्या प्रश्नावर उच्च न्यायालयाने नोंदवलेल्या उत्तराला आव्हान देण्याचा न्याय्य प्रयत्न केला नाही.

आयोगाच्या अहवालाचा विचार केल्यानंतर भारत सरकारने २५ ऑक्टोबर १९५१ रोजी अपीलकर्त्यांविरुद्ध मूल्यांकन कार्यवाही सुरू करण्याचे निर्देश दिले होते. तपास अधिनियमाच्या कलम ८ (२), की जेथे या कायद्याचा गाभा / अर्थ आहे तो असा वाचू शकतो.

"अहवालाचा विचार केल्यानंतर, आमचे सरकार लेखी आदेशाद्वारे निर्देश देईल की त्रावणकोर कर अधिनियम, ८/१०९६ च्या अन्वये त्यांना योग्य वाटेल अशी कार्यवाही की, त्या व्यक्तीच्या बाबतीत अहवाल कर्कडागोम, ११२४ (१६ ऑगस्ट, १९३९) च्या शेवटच्या दिवसानंतर सुरू होणाऱ्या कोणत्याही कालावधीच्या आयकर शी संबंध आहे, त्या व्यक्तीविरुद्ध केली जाईल आणि असे निर्देश दिले गेल्यानंतर, त्यात समाविष्ट असलेल्या निर्बंधांची पूर्तता न करता योग्य कायद्याखाली अशी कार्यवाही केली जाऊ शकते आणि पूर्ण केली जाऊ शकते. त्रावणकोर कर अधिनियम, आठवा, १९६० चे कलम २५ आणि कोणत्याही प्राप्तीकर प्राधिकरणाने किंवा प्राप्तीकर अपील न्यायाधिकरणाने या प्रकरणात दिलेला कोणताही कालबाह्य निर्णय किंवा वेगळा प्रभाव असूनही "अफू आणि महसूल कायदे (कायदे लागू होण्याची व्याप्ती) कायदा, XXXIII, १९५० च्या कलम ३ द्वारे, राज्य कायद्यातील राज्य सरकारला दिलेला संदर्भ हा कृषी आयकर व्यतिरिक्त इतर आयकरांशी संबंध होता, ज्याचा अर्थ केंद्र सरकारने संदर्भ अधिकाराचा वापर करावा या अशा बदलासह तपास कायदा अंमलात असलेला राहिला. त्यामुळे, अफू आणि महसूल अधिनियम (अधिनियम लागू होण्याची व्याप्ती) कायदा, १९५० लागू होण्यापूर्वी त्रावणकोर-कोचीन सरकार कोणत्याही अधिकाराचा वापर करू शकत होते, कारण तो कायदा लागू झाल्यामुळे केंद्र सरकार त्याचा वापर करू शकत होते आणि करदात्याविरुद्ध पुनर्मूल्यांकनाची कार्यवाही सुरू करण्याचे निर्देश नंतरचे सरकार देऊ शकत होते. अपीलकर्त्यांचे प्रकरण त्रावणकोर-कोचीन सरकारने तपास आयोगाकडे पाठवले होते

आणि आयोगाने त्या सरकारला अहवाल दिला होता आणि अफू आणि महसूल अधिनियम (कायदे लागू होण्याची व्याप्ती) अधिनियमाच्या कलम ३ (सी) द्वारे केंद्र सरकारला दिलेल्या अहवालावर कारवाई करण्याचा त्रावणकोर-कोचीन सरकारचा अधिकार, केंद्र सरकार प्रथमदर्शनी अपीलकर्त्याविरुद्ध न्याय्य ठरेल केंद्र सरकार अशा आयकर कायद्यांतर्गत कारवाई करण्याचे निर्देश देण्यास सक्षम होते. परंतु अपीलकर्त्याच्या वतीने हजर असलेले श्री. विश्वनाथ शास्त्री हे दोन कारणांवरून मत मांडतात:

(१) जर अहवाल आयकर (अन्वेषण आयोग) अधिनियम, १९४७ च्या XXX अंतर्गत नियुक्त केलेल्या आयोगाने दिला असेल, आणि तपास कायद्यांतर्गत त्रावणकोर-कोचीन राज्याने नियुक्त केलेल्या आयोगाने दिलेल्या अहवालावर नसेल, तरच केंद्र सरकार आयकर कायद्यांतर्गत कारवाई करण्याचे निर्देश देऊ शकेल आणि

(२) त्रावणकोर-कोचीन सरकारने एकदा थकबाकी कर वसूल करण्याचे निर्देश देणारी कारवाई केल्यानंतर, तपास अधिनियमाच्या कलम ८ (२) अंतर्गत केंद्र सरकार पुन्हा अहवालावर कोणतीही कारवाई करण्यास सक्षम नव्हते.

आमच्या मते, या दोन्ही युक्तिवादांमध्ये कोणतीही ताकद नाही. कलम ८ (२) अंतर्गत "अहवाल" ही अभिव्यक्ती समाविष्ट आहे. ८ (२) तपास कायद्यांतर्गत त्रावणकोर-कोचीन सरकारने नियुक्त केलेल्या आयोगाच्या सदस्यांनी कलम ८(१) अंतर्गत केलेल्या अहवालाचा संदर्भ देते आणि त्या अहवालाचा विचार करून, भारत सरकारने, अफू आणि महसूल कायदे (कायदे लागू होण्याची व्याप्ती) अधिनियम, १९५० लागू झाल्यापासून, कूर्ग, बंगळूरूला निर्देश दिला आहे की मूल्यांकन किंवा पुनर्मूल्यांकनासाठीची कार्यवाही आयकर कायद्यांतर्गत केली जावी. मैदानी भागात ही विधानमंडळाने वापरलेली सरळ भाषा आहे. अफू आणि महसूल

अधिनियम (कायदे लागू होण्याची व्याप्ती), १९५० च्या ३ (सी) अन्वये, अपीलकर्त्याच्या वतीने उपस्थित केलेला युक्तिवाद टिकणारा नाही.

१४ फेब्रुवारी १९५० रोजीच्या आदेशानुसार, त्रावणकोर-कोचीन सरकारने आयकर आयोगाचा अहवाल स्वीकारला होता आणि अपीलकर्त्याकडून देय असलेल्या कराची रक्कम वसूल करण्यासाठी आवश्यक ती कारवाई करण्याचे निर्देश महसूल मंडळाला दिले होते आणि त्या निर्देशानुसार, मूल्यांकन किंवा पुनर्मूल्यांकनासाठी कार्यवाही न करता, प्राप्तिकर अधिकाऱ्याने मागणी करणेची नोटीस बजावली होती. भारत सरकारने २५ ऑक्टोबर १९५१ रोजी दिलेला आदेश कोणत्याही प्रकारे १४ फेब्रुवारी १९५० च्या आदेशाशी विसंगत नाही. दोन्ही आदेशांनी निर्देश दिले आहेत की अपीलकर्त्याकडून देय असलेल्या आयकर रकमेच्या वसुलीसाठी पावले उचलली जावीत. परंतु, तपास अधिनियमाच्या कलम ८ (४) वरून स्पष्ट दिसत असल्यास, आयकर भरण्याचे दायित्व केवळ मूल्यांकनाच्या प्रभावी आदेशावरच उद्भवू शकते, आयकर अधिकाऱ्याने मागणी करणेची नोटीस जारी होण्यापूर्वी आयकरचे मूल्यांकन केले नाही, तर भारत सरकार, आमच्या निर्णयात, आयकर कायद्याच्या तरतुदीनुसार कर भरण्यासाठी अपीलकर्त्याच्या दायित्वाचे मूल्यांकन करण्यासाठी कार्यवाही करण्याचे निर्देश देण्यास सक्षम होते. त्यामुळे भारत सरकारने २५ ऑक्टोबर १९५१ रोजी दिलेला आदेश १४ फेब्रुवारी १९५० रोजी त्रावणकोर-कोचीन सरकारने पारित केलेल्या पूर्वीच्या आदेशाची अंमलबजावणी करणारा मानला जाऊ शकतो. कोणत्याही परिस्थितीत, कलम ८ (२) मध्ये असे काहीही नाही की जे त्याखाली केवळ एकदाच कारवाई केली जाऊ शकते या युक्तिवादाला समर्थन देते. कलम ८ (२) अंतर्गत अनधिकृत निर्देश दिल्यास, त्या तरतुदीत असे काहीही नाही जे तपास कायद्याच्या कलम ८ च्या उपकलम (४) द्वारे त्या आदेशात सुधारणा करण्यास

प्रतिबंध करते. आयोगाने त्यांच्याकडे पाठवलेल्या प्रकरणांमध्ये किंवा मुद्द्यांमध्ये नोंदवलेले निष्कर्ष सर्व मूल्यांकन किंवा पुनर्मूल्यांकन प्रक्रियेत अंतिम केले जातात. या कायद्याने, कलम ८ च्या उपकलम (२) द्वारे, कर अधिनियम कलम २५ द्वारे निर्माण झालेली मर्यादा काढून टाकली आहे. वेळेचा विलंब होऊनही मूल्यांकन प्रक्रिया पुन्हा सुरू करणे हे प्राप्तिकर अधिकाऱ्यापुढे शक्य होते आणि मूल्यांकनाचा पूर्वीचा आदेश अशा पुनर्मूल्यांकनावर अडथळा म्हणून काम करत नव्हता. त्यामुळे उच्च न्यायालयाने पृथक रक्षित आय विभागाच्या आयुक्तांनी सादर केलेल्या तीन प्रश्नांच्या उत्तरांचे अभिलेखन करण्याचा अधिकार आमच्या निर्णयात होता. त्या दृष्टिकोनातून, अपील अयशस्वी होते आणि खर्चासह फेटाळले जाते.

याचिका फेटाळण्यात आली.

अस्वीकरण

या न्यायनिर्णयाच्या मराठी भाषेतील या अनुवादाचा वापर हा पक्षकारास त्याच्या/तिच्या मातृभाषेमध्ये त्याचा अर्थ समजून घेण्यापुरताच मर्यादित राहील आणि त्याचा इतर कोणत्याची कारणाकरता वापर करता येणार नाही. तसेच इंग्रजी भाषेतील न्यायनिर्णय हाच सर्व व्यावहारिक आणि कार्यालयीन वापराकरिता विश्वसनीय असेल आणि तोच त्यातील आदेशाच्या निष्पादन आणि अंमलबजावणी करता वैध मानला जाईल.
